

[Oda Christensen.]

paa de huslige Kvinder, som det ærede Medlem Fru Elin Appel omtalte, og som her eventuelt kunde faa en Retrætepost fra deres Husassistentstillinger. Det vilde være en udmærket Maade at trække det huslige Arbejde op i et andet Plan, hvis man saaledes kunde sikre de paagældende Kvinder en Stilling senere, hvor de kunde faa Lejlighed til at stifte eget Hjem og alligevel blive i det Erhverv, de har viet deres Ungdomsaaer. Endelig er der Kvinderne fra Røde Kors, D. K. B. og Lotte-Bevægelsen, som under Krigen har faaet en baade praktisk og teoretisk Uddannelse, og som jeg vilde mene i dette Tilfælde, indtil det andet kan træde i Stedet, vilde være udmærkede til Husmoderafløsninger.

Med Hensyn til Udgifterne vil jeg mene, at det vilde være mest hensigtsmæssigt og praktisk, om disse Kvinder blev lønnet med en fast aarlig Løn — jeg tænker her paa en noget lignende Institution, nemlig Sundhedsplejerskerne — og eventuelt fik en Uniform, hvad jeg synes vil være nødvendigt, fordi man derved højnede selve Arbejdet og gav det et andet Præg, end hvis de paagældende kom hver i sin tilfældige Paa-klædning.

Dette at være Husmoderafløser i et privat Hjem er uden Tvivl noget af det mest enerverende og krævende, man kan stille en Kvinde over for. Det kræver, at hun skal gaa ind i et andet Hjem for en ganske kort Tid og i denne korte Tid sætte sig ind i hele dette Hjems Forhold og prøve paa at gøre det saa godt, som Husmoderen selv har gjort det, i mange Tilfælde helst endnu bedre, fordi der tit er Tale om at komme ind i Hjem, hvor det ikke staar allerbedst til med forskellige Ting. Derfor kræves der meget af de Kvinder, der vil gaa ind i dette Arbejde, og derfor er det nødvendigt, at det bliver de rigtige Kvinder, og det er nødvendigt, at man faar fat i saavel de Kvinder, der kan gaa i et Hjem hele Dagen, som de Kvinder, der kun kan afse en vis Tid af deres Dag til dette Arbejde.

Det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp har kaldt denne Lov for en Rammelov, og jeg giver det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at det maa være en Rammelov. Nu har den højtærede Arbejds- og Socialminister peget paa det socialministerielle Udvalg, og det er muligt, at man i Samarbejde med dette Udvalg kan faa bragt yderligere Forbedring af dette for øvrigt storartede Forslag. Jeg vil paa mit Partis Vegne tilsige vor velvillige Behandling i et Udvalg.

Inger Merete Nordentoft: Det er med

Glæde, vi ser dette Lovforslag forelagt for Rigsdagen. Der er ingen Tvivl om, at der er Brug for den Hjælp, der foreslaas heri. Det kan ses af de simple Tal fra København. Danske Kvinders Samfundstjeneste har i Aaret 1945 anvist Hjælp til 4 750 Hjem, skønt de økonomiske Grænser for de Hjem, der er berettigede til Hjælp, har været meget snævre her i Byen, og skønt man ikke har kunnet dække Behovet i Vintermaanederne, saa der i Virkeligheden har været bedt om Hjælp til endnu flere Hjem, og endelig kommer dertil, at aabenbart kun Halvdelen af Byens Læger har kendt Institutionen. Der er i hvert Fald ikke flere, der har benyttet sig af Institutionen, saa vi kan sige, at disse 4 750 Hjem kun er en ringe Del af de Hjem, der har haft Brug for Hjælpen.

Lovforslaget forekommer mig at være meget beskedent og ogsaa meget rammeagtigt. Der staar i § 1, at der skal kunne ydes Hjælp til Husgerning i Hjem, hvor der paa Grund af Husmoderens Sygdom eller tilsvarende Forhold for en kortere Tid er Trang til saadan Hjælp. „Tilsvarende Forhold“ er ikke noget dækkende Udtryk, for under dette Udtryk kan man ikke faa de ensomme gamle, som det ærede Medlem Fru Oda Christensen omtalte, og som ogsaa trænger til Hjælp. Man kan heller ikke faa Pasning af syge Børn i Hjem, hvor Moderen er Eneforsørger og derfor er nødt til at gaa ud paa sit Arbejde. Børnene i disse Hjem er i Øjeblikket enten overladt til sig selv eller til en velvillig Nabokone, der langt fra kan afse den Tid til at passe dem, som er nødvendig.

I § 2 foreslaar Forslagsstillerne, at der skal betales. Det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp nævnte, at selv de smaa Hjem skal betale. Jeg er bange for, at Resultatet vil blive, at man derigennem skaffer de bemidlede Hjem huslig Hjælp og ikke de smaa Hjem den Hjælp, som de mere end andre trænger til. Selvfølgelig ved jeg, at med de Arbejdsforhold og den huslige Arbejdskraft, der staar til Raadighed i Øjeblikket, tiltrænges denne Hjælp i saa godt som alle Hjem, der bliver ramt af Sygdom; men det er nu engang saaledes, at de bemidlede Hjem kan faa en privat Sygeplejerske, naar de har Raad til at betale for det, og de har altid nemmere Adgang til at skaffe sig Hjælp end de ubemidlede Hjem. Jeg vil derfor lægge Vægt paa, at man i Udvalget faar en Formulering, der giver de Hjem, der er ringest stillede i økonomisk Henseende, Hjælp først og fremmest. Det